

РЕШЕНИЕ

№ 126

гр. Дряново, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДРЯНОВО в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мариета Спасова

при участието на секретаря Гергана Генева
като разгледа докладваното от Мариета Спасова Гражданско дело №
20234220100156 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното :

Предявени са искове по реда на чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК.

Ищцовото дружество “Фронтекс интернешънъл” ЕАД посочва, че на 22.05.2018г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.Л., клон България” и ответницата А. А. Ф. бил сключен договор за потребителски паричен кредит с номер PLUS-15992819, въз основа на който между страните възникнало облигационно отношение. По силата на договора за кредит кредитодателят предоставил на кредитополучателя кредит в размер на 3 200 лева, която сума била получена от кредитополучателя по посочена от него банкова сметка. Съгласно чл. 2 от договора кредитополучателят дължал такса ангажимент, посочена в съответното поле, срещу което кредиторът сключил договора при фиксиран лихвен процент по смисъла на § 1, т. 5 от ЗПК, при съдържащите се в договора за кредит условия, размери и срокове. Съгласно уговореното в чл. 2 таксата се заплащала от кредитополучателя при усвояване на кредита, като кредиторът удържал съответната сума от общия размер на кредита. С подписване на договора кредитополучателят дал своето изрично съгласие за начина, по които били разпределени сумите от отпуснатия потребителски кредит. На 23.05.2018г. кредиторът превел по посочената от кредитополучателя банкова сметка сума в размер на 3 088 лева (от общия размер на отпуснатия кредит 3200 лева била извадена сумата за „такса ангажимент” в размер на 112 лева), с което изпълнил в цялост задължението си за предоставяне на посочения кредит. Съгласно чл. 3 от договора за кредит предоставянето на посочената в предходния член сума по описания

начин съставлявало изпълнение на задължението на кредитора да предостави кредита и създавало задължение за кредитополучателя да заплати погасителните вноски, указани по размер в поле „Месечна погасителна вноска" и брой в поле „Брой погасителни вноски".

Посочват, че кредитополучателят се задължил да върне предоставения кредит (главница), ведно с дължимите лихви на 40 броя месечни погасителни вноски, чиито размер и срок били посочени в погасителен план, намиращ се на първата страница от договора за кредит. Договореният фиксиран лихвен процент бил в размер на 35 %, Размерът на годишния процент на разходите (ГПР) бил 44,69 %. Кредитополучателят не изпълнил изцяло и в срок задължението си да заплаща погасителните вноски по кредита и преустановил плащанията. Падежът на първата просрочена месечна погасителна вноска настъпил на 20.12.2019г. Считано от следващия ден длъжникът изпаднал в забава, като в този случай съгласно чл. 86 ЗЗД се дължало обезщетение за забава (лихва за забава), чийто размер се изчислявал спрямо действащия процент на законната лихва.

Крайният срок за изпълнение на договора за кредит настъпил на 20.10.2021г., с което станал изискуем целият неизплатен остатък от главното задължение — главницата, която била дължима ведно със законната лихва за забава (съгласно чл. 86 ЗЗД) от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане на задължението, както и неизплатената част от договорната възнаградителна лихва. Дължала се и лихва за забава за периода преди подаване на заявлението. В процесния случай претендираната лихва за забава била начислена само за част от периода, в който длъжникът бил в забава, а именно - от 20.02.2020г. до 17.02.2023г. с изключение на периода от 13.03.2020г. до 13.07.2020г.

Твърди, че на 22.04.2020г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България" в качеството му на цедент и „Фронтекс Интернешънъл" ЕАД в качеството му на цесионер бил сключен Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания, съгласно който цедента прехвърлил на цесионера портфолио от вземания, индивидуализирани в Приложение № 1а. На 18.06.2020г. било подписано Приложение № 1а, в което подробно били индивидуализирани и описани цедираните със същото вземания. По силата на договора и на основание чл. 99, ал. 2 ЗЗД титуляр на вземанията по договора за кредит, включително вземанията, претендирали в настоящото производство, станало ищцовото дружество. С оглед задължението си по чл. 99, ал. 3 ЗЗД цедентът упълномощил цесионера „Фронтекс Интернешънъл" ЕАД да уведоми А. А. Ф. за прехвърлянето на вземанията спрямо нея. Представител на ищцовото дружество изпратил чрез „Български пощи" ЕАД препоръчана пратка, съдържаща уведомление за цесия до посочения в договора за кредит адрес. Същият бил посетен от пощенски служител, който е установил, че длъжникът „отсъства" (в чужбина) и поради тази причина пратката била върната в цялост.

Независимо от гореизложеното към исковата молба представят уведомление по реда на чл. 99 ЗЗД, изготвено от ищеца в качеството му на пълномощник на цедента, като датата на връчване на преписа от исковата молба ведно с приложенията на ответника щяла да бъде най-късния момент, в който същия ще бъде уведомен за цесията.

Поради неизпълнение от страна на кредитополучателя на договорните му задължения ищецът, в качеството си на цесионер по договора за кредит, предявил претенцията си по съдебен ред и подал заявление по чл. 410 ГПК. По образуваното ч. гр. дело № 42/2023г. по описа на Районен съд Дряново имало издадена заповед за изпълнение, която била връчена на длъжника по реда на 47, ал. 5 ГПК. Гореописаното обуславяло интереса и легитимацията на „Фронтекс Интернешънъл“ ЕООД да инициира настоящето производство, като предмет на същото били част от сумите, обективирани в издадената заповед за изпълнение.

Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че А. А. Ф. дължи на „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД следните суми, обективирани в заповед за изпълнение, издадена по ч. гр. д. № 42/2023г. по описа на Районен съд Дряново, а именно : 2 539,17 лева — главница, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на задължението; 713,71 лева — договорна възнаградителна лихва, начислена за периода от 20.02.2020г. до 20.10.2021г., 689,73 лева — лихва за забава, начислена за периода от 20.02.2020г. до 17.02.2023г., с изключение на периода от 13.03.2020г. до 13.07.2020 г. Претендират и направените в настоящето производство разноски, за които представя списък по чл. 80 ГПК. Претендира и сторените в заповедното производство разноски, както следва: 79,68 лева — държавна такса и 50 лева — юрисконсултско възнаграждение.

В дадения от съда срок е депозиран отговор от особения представител на ответника по делото адвокат П. от АК - Габрово. Същият счита предявените искиви претенции за допустими, но неоснователни. Моли да бъдат отхвърлени изцяло или частично предвид аргументите и възраженията, изложени в отговора.

Видно от исковата молба и от ч. гр. д. № 42/2023 г. по описа на Районен съд Дряново предявеният установителен иск по чл. 422, ал. 1 ГПК бил за част от сумите, за които в полза на ищеца била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК. По-конкретно в заявлението по заповедното производство се посочвали сумите 2 539,73 лв. — главница, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение до окончателното изплащане на задължението, 713,71 лв. — договорна възнаградителна лихва за периода от 20.02.2020г. до 20.10.2021г. и 689,73 лв. - лихва (обезщетение) за забава за периода от 20.02.2020г. до 17.02.2023г. с изключение на периода от 13.03.2020г. до 13.07.2020г.,

а в исковата молба се посочвали същите суми, като се претендирали и разноски : 79,68 лв. държавна такса и 50 лв. - юрисконсултско възнаграждение.

Съгласно утвърдената съдебна практика, изискване за допустимост на иска по чл. 422, ал. 1 ГПК било наличието на идентитет между обстоятелствата, на които се основавало заявлението за издаване на заповед за изпълнение и посоченото от ищеца в исковата молба спорно право. Съдът, който разглеждал предявения по реда на по чл.422 ГПК иск, следвало да съобрази, че с него кредиторът продължавал защитата си по повод направени възражения на длъжника в заповедното производство, поради което не можело да променя материалноправната характеристика на вземането, като се произнаел по нещо различно от предявеното в заповедното производство. Съдът извършвал преценка за идентичност на претендираното материално субективно право съобразно неговата индивидуализация, въведена от кредитора, съответно - ищеца по иска за съществуване на вземането. Тази преценка се извършвала въз основа на заявените основание и петитум. В процесния случай ищецът сочел идентични източници на правата си (Договор за револвиращ потребителски кредит PLUS №-15992819/ 22.05.2018г. между ответницата и БНП ПАРИБА и договор за прехвърляне на вземания от 22.04.2020 г.), като претендираните суми били идентични с посочените в заповедното производство. Счита, че при служебната проверка на претендираното правоприемство съдът щял да намери основания за недопустимост на настоящото установително производство.

Процесният договор от 22.05.2018г. бил договор за потребителски кредит (ДПК), поради което кредитополучателят и ответник по настоящото дело имал качеството "потребител" по смисъла на § 13, т. 1 ДР на ЗЗП. Към договора били приложими разпоредбите на ЗЗП, касаещи неравноправните клаузи в потребителските договори. Налице било изискване за служебна проверка за наличието на неравноправни клаузи в източника на задължението (чл. 7, ал. 3, изр. 1 ГПК). Въпросната проверка не била ограничена в рамките на определено производство или инстанция и следвало да се извършва без значение дали били посочени неравноправните клаузи в ДПК или в общите условия (ОУ) и дали въобще бил поставен въпросът за наличието на неравноправни клаузи. Видно от приложеното към делото ч. гр. д. № 481/2021г. по описа на ГРС такава проверка не била извършвана на етапа на заповедното производство. В случай, че в източника на задължението били налице неравноправни (респективно нищожни спрямо ответника) клаузи, същите били противопоставими на ищеца съгласно чл. 26, ал. 2 ЗПК. В тази връзка би могло да се обсъди и прилагането на чл. 23 ЗПК.

Във връзка с проверката за неравноправни клаузи обръща внимание на уговорката в ДПК за начина за усвояване на кредита. На лист 7 от ОУ било записано, че с полагане на подписа си върху настоящия договор лицето, посочено като кредитополучател, удостоверявало, че било получило посочената в група „параметри и

условия" сума по посочената в чл. 1 банкова сметка. Видно от приложеното платежно нареждане на дата 22.05.2018г. сумата не била налична по сметка на кредитополучателя. Нещо повече преведената сума на 23.05.2018г. била 3088 лв. при договорен размер на кредита 3 200 лв. т. е. кредиторът без съгласуване направил изначално удръжки, като задължил кредитополучателя със сумата 3 200 лв. – различна от получената. Дори клаузата за такава удръжка в ДПК да бъдела оформена като индивидуално уговорена по смисъла на чл. 146, ал. 1 ЗЗП, то тя била факултативна за потребителя, от която привидно не зависело сключването на ДПК. Същевременно тази клауза на практика увеличавала съществено задължението по ДПК и възниквал въпросът доколко ответникът би получил одобрение за търсения паричен кредит, ако не се бил съгласил с тази уговорка? Пример за неравноправност в ДПК.

Въпросната такса отсъствала от посочения в договора ГПР в размер на 44,69 %. Следвало да се обсъди дали отсъствието на тези разходи от ГПР противоречало на разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗПК, по-конкретно дали за тази клауза било налице изключението по чл. 19, ал. 3, т. 3 ЗПК. Ако клаузата трябвало да бъдела включена в ГПР, то той би надвишил ограничението, въведено с чл. 19, ал. 4 ЗПК. Също така следвало да се обсъди дали цитираната клауза отговаряла на разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 ЗПК, респективно дали не била в противоречие с разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 ЗПК.

Обръща внимание на оформлението на ДПК и на ОУ към ДПК (наречени "Условия по Договора"), което намира за противоречащо на закона. Дори и да се приемело, че размерът на шрифта отговарял на изискването на чл. 5, ал. 4 ЗПК, липсата на отстояния между буквите (до степен да се застъпват) правело текста труден за четене и още по-труден за осмисляне и формиране на информирано съгласие у потребителя. Същото възражение можело да се направи и спрямо текста на първите две страници от Формуляра за кандидатстване за кредит (ФКК), особено що се отна.ло до написаното на стр. 2 от същия документ.

Правело впечатление, че текстът на, ДПК, на ОУ и на ФКК бил оформен по различен начин от текста на Приложение 2 към ДПК (Декларация във връзка с личните данни), което приложение било значително по-четимо. По четим и разбираем начин била оформена и третата страница на ФКК, която също касаела личните данни на кандидатстващия за кредит. Предвид изложеното, в ДПК и в приложените към него документи било допуснато нарушение на чл. 10а ал. 1 ЗПК, респективно на чл. 5, ал. 4 ЗПК, съгласно които информацията в съответните документи се предоставяла на потребителя по ясен и разбираем начин, като всички елементи се представяли с еднакъв по вид, формат и размер шрифт.

Обръща внимание на отсъствието на подписан от кредитополучателя Стандартен европейски формуляр (СЕФ) по чл. 5, ал. 2 ЗПК в приложената към ИМ

документация. Съгласно чл. 5, ал. 4 ЗПК този формуляр бил част от информацията, която задължително се предоставяла от кредитора на потребителя и която трябвало да отговаря на изрично посочените в същата норма изисквания. Липсата на подписан и получен от ответницата документ по делото, сочела на неспазване от страна на кредитора на императивна законова разпоредба, свързана със сключването на процесния договор. Приложеният по делото формуляр бил без подпис на кредитополучателя.

Относно действието на прехвърлянето на вземането (цесията) от „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България" на „Фронтекс Интернешънъл, ЕАД посочва, че съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД прехвърлянето на вземане имало действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато то било съобщено на последния от предишния кредитор. Законът нямал изискване за форма на съобщаването, но то следвало да достигне до знанието на длъжника. Цесиите следвало да се считат за надлежно съобщени на длъжника и тогава, когато изходящото от цедента уведомление било връчено на длъжника като приложение към искова молба, с която новият кредитор предявил иска си за изпълнение на цедираното вземане (решение № 78 /09.07.2014г. на ВКС по т. д. № 2352/2013г., 2-ро т.о.,ТК).

Видно от съдържанието на доказателствата по настоящето дело липсвало уведомление за направената цесия до А. Ф.. Такова не било направено нито от цедента – банката, нито и от цесионера – „Фронтекс интернешънъл“ ЕАД. Съгласно установената съдебна, намерила израз в постановеното решение № 148/ 02.12.2016г. на ВКС по т. д. № 2072/2015г. на 1 т.о. „удостоверителното изявление на пощенския оператор за отсъствието от адреса и за неявяването в пощенската служба не презюмирало недобросъвестно поведение на получателя.". За да имало действие прехвърлянето на вземането по отношение на длъжника, а и спрямо третите лица, същото следвало да му бъде съобщено надлежно – чл. 99, ал. 4 ЗЗД. До момента на уведомяване за извършеното прехвърляне на вземанията за длъжника надлежен кредитор бил цедентът. Нормата на чл. 99, ал. 3 ЗЗД задължавала предишния кредитор да извърши посоченото уведомяване. Затова съобщението от новия кредитор нямало предвиденото в чл. 99, ал. 3 и ал. 4 действие. Това не означавало, че не можело да има упълномощаване от предишния кредитор за уведомяване на длъжника, но следвало длъжникът да получи доказателства за цесията, т. е. уведомление (така решение № 137/ 02.06.2015г. по гр. дело № 5759/2014г., на ВКС III г. о. От значение за уведомяването по чл. 99, ал. 3 ЗЗД било достигането до знанието на длъжника на данни за сключените договори за цесия с оглед обстоятелството на „замяна“ на страна в заемното правоотношение. Сключената цесия не била породила своето действие спрямо длъжника, тъй като същият не бил надлежно уведомен. Съгласно константната съдебна практика, която посочва, за да породи извършената цесия действие по отношение на длъжника, следвало до него да достигне волеизявлението на досегашния кредитор –

цедента за прехвърляне на вземането. При неизпълнение на тази законова норма не бил осъществен докрай фактическият съставна цесията и същата не можела да обвърже валидно длъжника в отношенията му с кредитора. Така регламентираното задължение за кредитодателя – цедент било въведено и с изричната разпоредба на чл. 26, ал. 4 от Закона за потребителския кредит. В чл. 26, ал. 1 от ЗПК било предвидено, че кредиторът можел да прехвърли вземането си по договора за потребителски кредит на трето лице, само ако договорът предвиждал такава възможност. Разпоредбата на ал. 4 от чл. 26 ЗПК предвиждала такава възможност за кредитора само при спазване задължението за информиране. Изключение по ал. 4 било допустимо, когато първоначалният кредитор по споразумение с новия кредитор продължавал да администрира кредита по отношение на потребителя. Цитираната разпоредба на ЗПК също била императивна по своя характер с оглед целите на ЗПК – защита на потребителя. В конкретния случай не били изпълнени законовите разпоредби за уведомяване, свързано с цесията по реда на чл. 99 ЗЗД вр. чл. 26, ал. 4 ЗПК, което правело цесията нищожна на основание чл. 21 ЗПК и чл. 146, ал. 1 от ЗЗП, тъй като липсвали индивидуално договорени условия и от там кредитополучателят не могъл да влияе на съдържанието на атакуваните клаузи от договора за кредит.

Гореизброените пороци на ДПК, ОУ и свързаната с тях документация, водели до извод за недействителност на ДПК. Основания за недействителност се намирали от една страна в неспазването на процедурата по предоставяне на потребителски кредит и несъответствието на ДПК и на ОУ с изрични изисквания на закона. От друга страна нищожността на горепосочените клаузи по договора водели до недействителност на целия договор съгласно чл. 26, ал. 4 ЗЗД, доколкото същият не би бил сключен без тях. Макар и привидно да били оформени като индивидуално договаряне без пряко отношение към отпускането на кредита, тези клаузи всъщност формирали по-голямата част от печалбата на кредитора и го мотивирали да заеме търсената сума при практически липсващи гаранции за платежоспособността на кредитополучателя.

В случай, че съдът приеме горните аргументи и обяви ДПК за недействителен, моли да бъде приложена разпоредбата на чл. 23 ЗПК. В тази връзка обръща внимание, че по делото отсъствала информация какви погашения били правени от особено представлявания ответник, съответно как били разпределени отделните пера в тези погашения. Посочвало се единствено, че кредитополучателят се задължил да върне отпуснатия кредит и падежът на първата неплатена вноска настъпил на 20.12.2019г.

Не били налице основания да се позовава на погасителна давност по отношение на претендираното задължение за главница – поради липса на справка за погасените вноски по кредита. Що се отнасяло до претендираните задължения за лихви, първо те били обвързани с погашенията по главницата. Изводи относно тригодишният срок по чл. 111, б. "в" ЗЗД можело да се направят спрямо началната дата за дължимост и датата на изпращане по пощата на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.

410 ГПК - предвид разпоредбата на чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 116, б. "б", пр. 1 ЗЗД. Въпреки горното и в случай, че съдът намери основания за прилагане на погасителна давност към някое от претендираните чрез ИМ задължения, прави изрично възражение в тази връзка с оглед разпоредбата на чл. 120, ал. 1 ЗЗД.

За пълнота на изложението обръща внимание, че пълномощното на подалия исковата молба юрисконсулт В. Ц. липсвало в представените му копия от документи по делото. Допълнително като особен представител заявява невъзможността и недопустимостта да се счита уведомен за цесията с връчване на препис от исковата молба. С оглед гореизложеното моли съда да отхвърли изцяло предявените искове от "Фронтекс Интернешънъл" ЕАД.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства с оглед разпоредбата на чл. 235 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От приложеното ч. гр. дело № 42/ 2023г. по описа на съда се установява, че по заявление на „Фронтекс интернешънъл” ЕАД, гр. София против ответника А. А. Ф. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 11/ 21.02.2023 г., като е разпоредено същата да заплати сумата 2539,17 лв. – главница по Договор за потребителски кредит PLUS-15992819/22.05.2018г., сключен между “БНП Пърсънъл Файненс С. А.”, клон България, ЕИК 204915054 и длъжника, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 21.02.2023г. до окончателното изплащане на сумата, сумата 713,71 лв. – договорна възнаградителна лихва за периода 20.12.2019г. до 20.10.2021г., сумата 730,96 лв. – лихва за забава за периода 21.12.2019г. до 17.02.2023г. с изключение на периода от 13.03.2020г. до 13.07.2020г., както и сумата 79,68 лв. – платена държавна такса и сумата 50 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

С разпореждане от 10.04.2023г. съдът е констатирал, че заповедта е връчена на ответника А. Алиеманова Ф. по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК, поради което на основание чл. 415, ал. 2, т. 2 от ГПК е дал указания на заявителя да предяви иск за установяване на вземанията си по отношение на длъжника. В срока по чл. 415, ал. 1 ГПК ищецът е предявил срещу ответницата настоящият иск за установяване на вземането му по заповедта за изпълнение.

Не е спорно по делото, че на 22.05.2018 г. между “БНП Париба Пърсънъл Файненс С. А. клон България” и ответника А. А. Ф., като кредитополучател, бил сключен Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит и издаване на кредитна карта PLUS-15992819, по силата на който дружеството отпуснало на ответницата потребителски кредит в размер на 3200 лв. Предвидено е кредитът да бъде погасен на 40 броя месечни погасителни вноски в размер на 158,23 лв. с краен срок за плащане 20.10.2021г.

По делото е представено платежно нареждане от 23.05.2018г., от което се установи, че на посочената дата по сметка на ответницата е преведена сумата 3 088 лв.

съгласно договор PLUS-15992819.

От приетия като доказателство по делото Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 22.04.2020г., сключен между „Фронтекс интернешънъл“ ЕАД и „БНП Париба Пърсънъл Файненс С. А. клон България“ и приложение към него е видно, че задължението на ответницата по договор PLUS-15992819 от 22.05.2008г. било изкупено от ищцовото дружество.

С пълномощно № 3431/ 18.06.2020г. законният представител на „БНП Париба Пърсънъл Файненс С. А. клон България“ е упълномощил ищцовото дружество „Фронтекс интернешънъл“ ЕАД да го представлява, като уведомява съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД всички длъжници за сключения Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 22.04.2020г. и Приложение № 1 от 18.06.2020г.

Към исковата молба е приложено уведомление до ответницата Ф. за извършено прехвърляне на вземания от 10.05.2023г.

От заключението на извършената по делото съдебно-счетоводна експертиза се установи, че при усвояване на кредитът кредиторът е удържал сумата от 112 лв. за такса ангажимент от общия размер на кредита и направил плащане по сметката на кредитополучателя в размер на 3088 лв. Извършените от ответницата плащания били в общ размер на 2771,68 лв. Направените погасителни вноски от ответника са послужили за покриване на следните задължения : главница в размер на 714,59 лв., договорна лихва в размер на 1 698,69 лв. и застраховка в размер на 358,40 лв. Първата частично неплатена вноска по главницата е с падеж 20.09.2019г., дължимият остатък от главницата на погасителна вноска с номер 15 е в размер на 19,49 лв. Дължимата главница по договор за потребителски паричен кредит е в размер на 2485,41 лв., а дължимата договорна лихва по договора е в размер на 713,71 лв. и се отнася за периода от 20.02.2020г. до 20.10.2021г. Лихвата за забава върху просрочената главница в размер на 2 485,41 лв. за периода от 20.02.2020г. до 17.02.2023г. е на стойност 717,18 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът приема следното от правна страна:

Предявени са обективно кумулативно съединени иски по реда на чл. 422 във вр. с чл. 415 ГПК.

От събраните по делото доказателства безспорно се установи, а и по същество не се оспорва от особения представител на ответницата, че на 22.05.2018 г. между последния и „БНП Париба Пърсънъл Файненс С. А. клон България“ бил сключен договор за потребителски паричен кредит № PLUS-15992819, по силата на който банката предоставила кредит в размер на 3200 лв.

Видно от приетите по делото доказателства – договор за цесия с приложения и

пълномощно, е налице валидно прехвърляне на вземанията по процесния договор за кредит от първоначалния кредитор на ищцовото дружество. Действително съобщението до длъжника, направено от новия кредитор, цесионера, не поражда правно действие, но предишният кредитор може да упълномощи новия кредитор от негово име да съобщи на длъжника за извършената цесия, в който случай е налице изпълнение на разпоредбата на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД. Същевременно уведомление, изхождащо от цедента, приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника, съставлява надлежно съобщаване на цесията, с което прехвърлянето на вземането поражда правно действие за длъжника от този момент съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД. По делото се установи, че старият кредитор е упълномощил новия кредитор – ищеца, да уведоми от негово име длъжника – ответницата Ф. за извършената цесия. По делото не е спорно, че такова уведомяване не е осъществено до подаването на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение и до датата на предявяване на настоящия иск. Уведомлението до ответницата за цесията е приложено към исковата молба на ищеца и е връчено на особения представител, с което фактът на съобщаване на цесията е осъществен и следва да бъде зачетен от съда. Съгласно разпоредбата на чл. 45 от ГПК връчването на представител се смята за лично връчване. Законодателят е посочил в разпоредбата фигурата "представител", без да разграничава представителната власт на представителя от какво произтича - от упълномощаване или по силата на закона - от акт на съда. И в двата случая осъщественото връчване на представител е приравнено на лично връчване, при което следва да се приеме, че в случая ответникът лично е уведомен за извършената цесия. В този смисъл е решение № 198/ 18.01.2019г. по търг. дело № 193/2018г. на I търг. отделение, ВКС, в което се приема, че връчването на материалноправно изявление на особения представител, представлява надлежно уведомяване на длъжника - ответник. Поради което съдът намира, че възраженията на ответника във връзка с уведомяването на цесия са неоснователни.

На следващо място ответницата има качеството на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 2 от ЗПК, а именно – физическо лице, което при сключване на договора за потребителски кредит действа извън рамките на своята професионална или търговска дейност. Като потребител тя разполага със защита по глава шеста от ЗЗП, за която съдът следи служебно. За да бъде валидно сключен договорът за потребителски кредит е необходимо да отговоря кумулативно на всички предвидени в разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗПК, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и т. 20 и ал. 2 от ЗПК и чл. 12, ал. 1, т. 7-9 от ЗПК изисквания. Неспазването на което и да е от изискванията, залежали в посочените разпоредби, според цитираната императивна норма на чл. 22 от ЗПК води до извод за недействителност на договора за потребителски кредит. След като се запозна със съдържанието на процесния договор за кредит, съдът намира, че не са спазени всички изисквания към съдържанието на договора за потребителски кредит, предвидени в

цитираните разпоредби, поради следното : Договорът е сключен в нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 12 от ЗПК, тъй като в съдържанието на договора липсва информация с всяка отделна погасителна вноса, каква част от задължението за главницата, лихви и други разходи се погА.ва, тоест няма разбивка на всяка погасителна вноса, показваща погА.ването на главницата и лихвата, изчислена на база лихвения процент. Изискванията към съдържанието на договора по чл. 11, ал. 1 т. 12 от ЗПК следва да са налице към момента на сключване на договора, за да не се нарушават интересите на потребителя.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК договорът за кредит следва да съдържа годишния процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 към закона начин. В процесния договор е посочен годишен процент на разходите 44,69 %, но не е посочено как е формиран. Според заключението на вещото лице стойността на сключената от ответницата застраховка не е включена в ГПР. Не се установи дали в него е включена „таксата ангажимент“, който се явява допълнително плащане и покрива разходи, подлежащи на включване в ГПР. Несъобразяването на договора с изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК представлява самостоятелно основание за недействителност.

В съдебната практика се приема, че уговорка за лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва е противна на добрите нрави. В процесния договор уговореният размер на годишен лихвен процент по кредита 35 % надвишава трикратния размер на законната лихва, поради което настоящият състав на съда намира договора намира за нищожен на основание противоречие с добрите нрави – чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД.

По отношение възраженията на особения представител за такса ангажимент съдът намира, че същите са основателни. Видно от чл. 2 от Условия по договора кредитополучателят заплаща такса ангажимент, срещу което кредиторът сключва договора при фиксиран лихвен процент по смисъла на §1, т. 5 от ЗПК. Таксата се заплаща от кредитополучателя при усвояване на кредита, като кредиторът удържа сумата, посочена в поле „Такса ангажимент“ от общия размер на кредита. Съдът намира, че клаузата е нищожна на основание чл. 21, ал. 1 от ЗПК, защото цели заобикаляне на изискванията на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК, че кредиторът може да събира от потребителя такси и комисионни за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, но не и такива за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Определянето на лихвения процент, е свързано със условията на договора и касае усвояването на кредита. В настоящия случай кредиторът не предоставя допълнителна услуга на длъжника по смисъла на чл. 10а, ал. 1 от ЗПК, а като изисква

заплащане на процесната такса заобикаля забраната на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК. По тези съображения клаузата от процесния договор за потребителски кредит в частта относно еднократната такса ангажимент е нищожна на основание чл. 21, ал. 1 във вр. с чл. 10а, ал. 2 от ЗПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 23 от ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща чистата стойност на кредита, без да дължи лихва или други разходи по кредита. С оглед на горното ответницата Ф. дължи връщане единствено реално получената по договора за заем сума в размер от 3 088 лева, от които съгласно заключението на вещото лице е внесла по сметка на кредитора 2 771,68 лв. Претенцията на ищеца следва да се уважи частично за разликата до пълния претендиран размер, а именно за сумата 316,32 лв. – оставаща неизплатена главница по процесния договор № PLUS-15992819 от 22.05.2018г., сключен от ответницата с "БПН Париба Пърсънъл Файненс С. А. клон България". Съобразно изложените по-горе мотиви и на основание чл. 23 от ЗПК лихви и други суми не се дължат. Това се отнася и за обезщетението за забава, т. к. предвид недействителността на договора, приложима е разпоредбата на чл. 84, ал. 2 от ЗЗД и за поставяне в забава е необходима покана. Такава е едва исковата молба, която съобразно фикцията на чл. 422, ал. 1 от ГПК, се счита предявена от постъпване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда, поради което и оттогава ще е дължима законна лихва върху главницата, но не и претендираното обезщетение за забава.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че по отношение на вземанията по договори за кредит е приложим общият петгодишен давностен срок по чл. 110 от ЗЗД. В този смисъл решение № 28/ 05.04.2012г. по гр. дело № 523/ 2011г., III гр. отделение на ВКС. При договора за заем е налице неделимо плащане и договореното връщане на заема на погасителни вноски не превръща договора в такъв за периодични платежи, а представлява частични плащания по договора. По отношение на лихвата се прилага тригодишната погасителна давност на основание чл. 111, б. „в” от ГПК поради периодичния характер на вземането. По делото не са налице данни задължението по договора за кредит да е било обявено за предсрочно изискуемо. Поради което следва да се приеме, че изискуемостта е настъпила с изтичане на срока на договора за кредит на 20.10.2021г. Към настоящия момент петгодишният давностен срок по чл. 110 от ЗЗД не е изтекъл. По отношение на вземането за лихва давността не е изтекла, тъй като се претендира лихва за периода от 20.02.2020г. до 20.10.2021г. и от 13.03.2020г. до 13.07.2020г. Заявлението за издаване заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК е предявено на 21.02.2023г. – преди изтичане на тригодишния давностен срок. Съгласно разпоредбата на чл. 422, ал. 1 от ГПК от тази дата се счита предявен и искът за установяване на вземането, който прекъсва давността и към настоящия момент същата не е изтекла. Поради което възраженията на особения представител на ответницата са неоснователни.

С оглед приетото Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, ВКС съдът в исковото производство по чл. 422, ал. 1 ГПК дължи произна.не и по разноските по заповедното производство, като съгласно указанията, дадени в т. 12 следва да се произнесе с осъдителен диспозитив. Ето защо ответницата следва да заплати на ищеца направените разноски в заповедното и исковото производство съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК съобразно уважената част от исковете, а именно 90,04 лв. – разноски за исковото производство и 10,40 лв. – за заповедното производство.

Юрисконсултското възнаграждение е определено от съда на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 26 от Наредба за заплащане на правната помощ (обн. ДВ, бр. 8/ 24.01.2017 г.) в размер на 150 лв.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че А. А. Ф., *****, гр. Дряново, ул. *** дължи на „ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. *** представлявано от изпълнителните директори Л. Д. и С. П., действащи чрез пълномощника В. Ц. сумата 316,32 лв. (триста и шестнадесет лв. и тридесет и два лв.) - главница по договор за потребителски паричен кредит № PLUS-15992819 от 22.05.2018г., сключен с "БПН Париба Пърсънъл Файненс С. А. клон България", ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението в съда (21.02.2023г.) до окончателното изплащане, за която е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. дело № 42/ 2023г. по описа на Дряновския районен съд.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. *** представлявано от изпълнителните директори Л. Д. и С. П., действащи чрез пълномощника В. Ц. против А. А. Ф., *****, гр. Дряново, ул. *** икове по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че ответницата дължи сумата за разликата над 316,32 лв. (триста и шестнадесет лв. и тридесет и два лв.) до пълния претендиран размер от 2 539,17 лв. (две хиляди петстотин тридесет и девет лв. и седемнадесет ст.) – главница, ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението в съда (21.02.2023г.) до окончателното изплащане, сумата 713,71 лв. (седемстотин и тринадесет лв. и седемдесет и една ст.) – договорна възнаградителна лихва, начислена за периода от 20.02.2020г. до 20.10.2021г., сумата 689,73 лв. (шестстотин осемдесет и девет лв. и седемдесет и три ст.) – лихва за забава, начислена за периода от 20.02.2020г. до 17.02.2023г., с изключение на периода от 13.03.2020г. до 13.07.2020г. по договор за

потребителски паричен кредит № PLUS-15992819 от 22.05.2018г., сключен с "БПН Париба Пърсънъл Файненс С. А. клон България", за които е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. дело № 42/ 2023г. по описа на Дряновския районен съд. като НЕОСНОВАТЕЛНИ.

ОСЪЖДА А. А. Ф., *****, гр. Дряново, ул. *** ДА ЗАПЛАТИ на „ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. *** представлявано от изпълнителните директори Л. Д. и С. П., действащи чрез пълномощника В. Ц. СУМАТА 90,04 лв. (деветдесет лв. и четири ст.) – разноси в исковото производство и СУМАТА 10,40 лв. (десет лв. и четиридесет ст.) – разноси за заповедното производство съобразно уважената част от исковите.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд Габрово.

Съдия при Районен съд – Дряново: _____